

ענת סרגוסטי, העולם הזה

במתנה הפליטים ג'באלייה יש עוצר זה כמה ימים. למעשה זוהי עיר שלמה, ובה 50 אלף נפש. יש שם, כך אמרו לנו בדאגה, מחסור במזון, בעיקר לתינוק קוט.

במתנה הפליטים אל-בורג, שמר"ום לעיר, הקימו החיילים "קריבר-לב", כך כינו רבים מתושבי העיר את החומה שהקימו החיילים בכניסה הראשית למתנה. כל מי שנכנס למתנה הפליטים או יוצא ממנו עובר בדיוק מוקדקות, ונשאל שאלות אי-ספור למעשיו.

החנויות ברחובות הראשיים בעיר נפתחו בכוח. מי שלא פתח את חנותו נקנס. רבים מן החנוונים שפתחו את חנויותיהם הצטוו לסגור אותם, כעונש עליהם שהיו סגורות. "מה שלא תעשה, אתה לא בסדר", אמר לנו מיהו בחיך של ציניות מרירה.

פאיו אבררחה הזמין אותנו לא רוחת צהריים במיסעדה על חוף הים של עזה. המיסעדה נראתה כמו עשרות מיסערות הפוזרות לאורך החוף לצד הכביש שבין צור לצידו בלבנון. גם שם ממוקמות המיסערות על החוף, יש להן חלונות גדולים שבעדן נשקפים רק ים וגלים.

המיסעדה היתה ריקה מאדם. אכלנו

ייצב, עם שיחרורם מבית החולים, כי מישרדי המישל, שם ייחקרו, אולי ייעצרו, ורק אחר-כך תושב להם התערידה.

מקורות בצבא מסרו כי צעירים רבים בוחרים שלא לקחת איתם את תעודות הזהות שלהם, כדי שאי-אפשר יהיה לעצור אותם ולזהות אותם, והדרך הצבאית, של החרמת התעודות, מבייחיה את חקירתם והעמדתם לדין.

הודעת הדובר מאשרת את המעשה את עיקרי הדברים, אם כי התיאור סותר לחלוטין את דברייהם של מאות עדיי ראייה, ביניהם עורכי דיין, שנכחו כמ קום, היופאים והצוות הרפואי. והמור מכל: ברור כי ניתן צידוק מלא לחיילים ולקצינים שהשתתפו באירוע, ושאישי מהם לא יועמד לדין.

50 אלף במצור

במבט חטוף ברחובות הראשיים של העיר עזה, אפשר היה לומר ביום הראשון כי החיים שבו למסלולם. רק אחרי בירור קצר הבנו כי האמירה הזאת היא חסרת-משמעות. החיים ברצועה לא שבו למסלולם.

פרצו חיילי צה"ל. החיילים היכו אותנו, ושרבו בכתות הרובים את ידו השמאלית, רגלו הימנית ושתי צלעות בגופו. כעבור 10 ימים היה עדיין מרותק למיטה.

שבירת עצמות

בחדר-המימין. טלאל ג'מאל אל-ספדי סיפר כי הביא את בתו בת ה-8 לחדר-המימין, כאשר

אווירה מזוהה שררה ביום הראשון בעזה. למראית-עין, על פני השטח, הכל נראה שפיר ותיקו, אבל בפנים אשך קרה, לחבוש את הפצעים, להתכוונ לבאות.

בניינים מסויימים בעיר עזה שונים מן השאר. אלה הם בנייני המימשל הצבאי למיניהם. כולם מקופים בחומה גבוהה. כולם מגודרים בגדרותיל דוק רנית. סביב כולם חיילים חמושים. האזרחים, מי שיש להם ברירה, נמנעים מלגשת אליהם, משתדלים לעקוף או תם.

כך נראית "מחלקת התרבות" של המינהל "האזרחי", כך נראית "מחלקת החינוך", כך נראה מישרד הפנים, כך נראים כל המיניסטר הצבאיים-אזרחיים הישראליים. מישרדי-שילטון בעיר כבושה.

ובינתיים, למרות השקט החיצוני, ממתנינים הכל במתח ל-1 בינואר, שהוא "יום הפת"ח". צופים שביום זה יתחדשו ההפגנות, יבערו שוב הצמיגים. צופים שבתאריך זה, החל ביום השישי השבוע, תתלקח כל הרצועה, ואולי גם הגדה המערבית.

צה"ל, המתכוונן אף הוא ליום זה, מארגן את כוחותיו מחדש, ומורים עוד ועוד כוחות אל תוך הרצועה ואל העיר עזה.

סיפר שהוכה קשות. הגיון שמתחייב מכוח המציאות המרה.

האחד בינואר

במהדק הפגישות עם פלסטיינים נים בעזה באותו היום, ניסינו להביא מהם מקוריהיכוח הפוליטיים בעיזה.

שאלנו מה כוחם וגודלם של האיר-גונים הרתיים — האחים המוסלמים והג'האד המוסלמי — בעיר. נאמר לנו שכוחם אינו עולה על 7% מן האוכלוסיה. מיספר זה מסתמך על מחקר שערך העיתון אל-פנור. היוצא לאור בירושלים המיזרחית. ערביהסעודית תומכת כספית באחים המוסלמים, וירדן משלמת לאנשיהם מס-שפתיים. כאשר תקפו האירגונים הרתיים את יאטר ערפאת (שהכל מכנים אותו אבר עמאר) וכינו אותו "בוגד", הם הפסידו את תמיכתם של אהודים רבים. צמיח תם המיספרית נעצרה.

"אבל", אמר לנו מישוה, "כשבועיים האחרונים של האירועים הסוערים, לא היה שום הבדל בין האירגונים השונים, והכל נטלו חלק בהפגנות כאיש אחד, ללא הבדלים פוליטיים, רתיים והיי-לונגים, ימין ושמאל". הכוח השולט הוא פת"ח.

שופט: "בית-המישפט לא שופט על-סמך דברים כאלה. אז זה יירחה למועד אחר. עכשיו זה שלב שהוא צריך להגיד אם הוא מורה או לא מורה, ובשלב הבא התביעה תביא את העדים שלה, ולפי זה בית-המישפט יחליט אם הוא אשם או לא אשם. עכשיו תלך הביתה".

גם הריון הזה ארך ארבע דקות בלבד.

וכך זה נמשך עד לשעה 12 בצהריים, כשיוצא בית-המישפט להפסקה של שעה.

במשך חצי השעה שנכחו באולם המישפט בעזה התנהלו במקום שישה דיונים. האורך הממוצע של כל אחד מהם היה חמש דקות לכל היותר. לעיתים, כשעמדו הנאשמים לפני השופט, הוא היה נוהך בהם שייעמדו ישר, שיוציאו את הידיים מהכיסים.

נאשם אחר, שהואשם בכך שנמצא בסירתו בים מעבר למקום המותר, הסביר כי זרק רשת בים, וכי אחרי-כך אסרו לצאת לדיג במשך שבוע. באותם הימים נסחפה הרשת, ולפני שיצא לים כדי להוציא אותה, ידע שהיא נסחפה מעבר לתחום המותר. הוא סיפר לשופט כי ביקש מסוור של צה"ל, שהיה על החוף, אישור לצאת מעבר לתחום ולהביא את הרשת, וכי אישור כזה ניתן לו.

השופט פנה אל התובע ושאל אם סיפור זה נמצא בהודאתו של הנאשם במישרת. התובע פישפש בניירותיו ושלף את הודעת הנאשם. הוא הסביר לשופט שההודעה כתובה בערבית. הוא עצמו, התובע, אינו קורא ערבית, ולכן אין באפשרותו לוודא מה כתוב בהודעה. הודעת-הנאשם הועברה אחר-כך לידיו של המתורגמן רבי-התפידים, וזה אישר את דבריו של הנאשם. השופט ביקש לברור את הדברים ביתר דיוק ואולי, כך אמר, נכלל אין צורך להגיש נגד האיש כתבי-אישום.

נאשם אחר, שהואשם בכך שנתפס בלא תעודת-זהות, ננזף ממורות על-ידי השופט שאמר: "גם אני, כשאני יוצא מהבית, מוודא שיש בארנק שלי תעודת-זהות".

כדי לדעת איזה קנס להטיל עליו בגין עבירה זו, שאל השופט את הנאשם, העובד בכארי-שבועי: "כמה אתה מרוויח ביום?"

נאשם: "20 שקלים".
שופט: "כמה שעות אתה עובד?"
נאשם: "אני עובד מ-7 וחצי בבוקר עד הערב".
שופט: "אתה צריך להרוויח יותר. אתה יודע שבישראל יש שכר-מינימום?"

ואו הטיל השופט על הנאשם קנס בסך 200 שקלים, שאותו עליו לשלם בשני תשלומים של 100 שקלים כל אחד.

בית-המישפט יצא להפסקת-צהריים, ואנחנו המשכנו לסייר בעזה.

כל הריון ארך חמש דקות בלבד. הוא נערך כולו בעברית, כשהחייל הצעיר מתרגם לשני הצדדים. והלאה.

שופט: "תיק 1194, צאלה אחמד מחמוד רחאם. צאלת, אתה נאשם שבי-2.6.87, בשעה רבע ל-4 בבוקר, היית בהרצליה בניגוד לתנאי הרשיון שלך. זה נכון?"

נאשם: "נכון".
שופט: "מה אתה רוצה להגיד?"
נאשם: "נכון שהייתי".

שופט: "אני מבין שהוא פנה לבעל-הבית שלו שיעשה לו רשיון".
נאשם: "אני לא עובד".
שופט: "אתה לא צריך לעבוד. אסור לך בין שעה 1 ל-5 לפנות בוקר להיות מחוץ לרצועת-עזה, אלא אם כן יש לך רשיון".

נאשם: "חכה רגע, שתיתי כוסית-אצל אנשים והתעככתי שם".
שופט: "על סמך הודאה באשמה אני מרשיע את הנאשם בעבירה שבכתבי-האישום".

תובע: "אני מבקש קנס כספי".
שופט: "(לנאשם): "מה אתה רוצה להגיד, מה אתה עושה?"
נאשם: "אני סוחר אלטע זאקעו".
שופט: "כמה אתה מרוויח?"
נאשם: "יום עסל יום בצל. יש לי חמישה ילדים".

שופט: "אני מטיל עליך 300 שקל קנס, או 30 ימי-מאסר. צריך לשלם עד ה-15 בינואר".

ריון זה הסתיים אחרי ארבע דקות בלבד.

מיספר התיק הבא 1221, והשם רמזי, הביא אל הדוכן ילד בן 12, לבוש בתלבושת אחידה של בית-ספר — מיכנסיים אפורים, חולצה-תכלת וסוודר כחול.

שופט: "אתה נאשם בכך שבי-10.10.87, כשאטא, אתה השתתפת בהפגנה ברחוב וורקת אנבים על החיילים של הצבא. אתה מבין?"

נאשם: "כן".
שופט: "זה נכון?"
נאשם: "לא נכון".

שופט: "סתם תפסו אותך? אתה ברחת רצת?"
נאשם: "הייתי בדרך לבית-הספר בשעה 6 וחצי, ואז הגיע רכב צבאי ולקח אותי".

שופט: "היו עוד ילדים?"
נאשם: "לא, והוא נתן לי מכה".
שופט: "אמרת במישרת שהוכיח?"
נאשם: "כן, אמרתי. אמרתי שהחייילים ברחוב נתנו מכות".
שופט לתובע: "מה הוא אמר?"

התובע מפשפש בניירותיו. שופט (לאבא של הנאשם): "אתה אבא שלו? מה אתה רוצה להגיד?"
אבא: "אנחנו לא גרים כשאטא, ואני מכיר את הילדים שלי ויודע איך הם מתנהגים".

מכות ועמידה בגשם יוסף אל-כאנה, הביא את אשתו לבדיקות בבית-החולים, ושב קיבל מכות מהחיילים, והועמד בגשם זמן רב.

דופא ישראלי הגן כמאל עבאס אברורדה נלקח מביתו בלילה, הוכה קשות, הובל לאנצאר-2, שם נמסכו המכות, עד שרופא צבאי ישראלי דרש שייפסקו.